

MINISTERSTVO VNITRA
ČESKÉ REPUBLIKY

MVCRX01ITLCY
prvotní identifikátor

odbor právní
náměstí Hrdinů 1634/3
Praha 4
140 21

Č. j. MV- 36423-21/P-2013

Praha 14. června 2013
Počet listů: 1
Přílohy: 1/pdf

Adresa

Žádost o zaslání rozsudků správního soudu - poskytnutí rozsudků

Odboru právnímu Ministerstva vnitra byla doručena Vaše žádost o poskytnutí kopií rozsudků v rámci Vaší žádosti o poskytnutí informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím a to rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 11 Ca 100/2009 ze dne 21. 1. 2010 a rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 7 Ca 274/2008 ze dne 27. 2. 2009.

V příloze Vám zasíláme požadované rozsudky.

Dále Vám sdělujeme, že ve věci vedené Městským soudem v Praze pod sp. zn. 9 A 74/2011 byl dne 30. 10. 2012 vydán rozsudek č.j. 9A 74/2011-39-41. S ohledem na rozsáhlé vyhledávání Vámi požadovaných informací došlo u této věci k administrativní chybě, za kterou se omlouváme.

JUDr. Ivana Pecháčková
ředitelka odboru právního
podepsáno elektronicky

Vyřizuje: JUDr. Hana Trnková
tel. č.: 974 816 711

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miroslavy Hrehorové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce [redacted] [redacted] [redacted] proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 936/3, o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 25.3.2009, č.j. MV-93/VS-2009

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí ministra vnitra ze dne 25.3.2009, č.j.: MV-93/VS-2009, a rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 5.12.2008, č.j.: MV-90871-2/VS-2008, s e z r u š u j í.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku poskytnout žalobci informace požadované v jeho žádosti o informace ze dne 26.11.2008.**
- III. **Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náklady řízení v částce 7.712,- Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám Mgr. [redacted], advokáta.**

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, doručenou Městskému soudu v Praze prostřednictvím elektronické datové sítě dne 7.4.2009, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministra vnitra ze dne 25.3.2009, jímž ministr zamítl rozklad podaný žalobcem proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 5.12.2008, č.j. MV-90871-2/VS-2008. Tímto rozhodnutím ministerstvo zamítlo žádost žalobce o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, kterou dne 26.11.2008 požádal o kopii stanov občanského sdružení Skautský oddíl Velená Fanderlika a o sdělení, kdy došlo k poslední změně těchto stanov.

Žalobce v podané žalobě namítl, že napadené rozhodnutí o rozkladu není v souladu se zákonem a zákon proti němu další opravný prostředek nepřipouští. Žalobce ve svém rozkladu poukázal zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.9.2008, č.j. 6 As 52/2007-80, v němž je identická otázka mezi totožnými účastníky řízení autoritativně vyřešena ve prospěch poskytnutí kopie stanov občanského sdružení žadatele. Ministr vnitra v napadeném rozhodnutí uvedl, že stanovisko Nejvyššího správního soudu nesdílí a na podporu svého názoru uvedl několik dalších argumentů. Argument o tom, že požadovanou informaci lze poskytnout pouze podle ustanovení § 38 odst.2 správního řádu, lze pro účely této žaloby pominout, neboť ta je vyřešena a zevrubně vysvětlena v odkazovaném rozhodnutí NSS. Napadené rozhodnutí dále uvádí, že není povinností žalovaného vést rejstřík registrovaných sdružení ani období každému přístupné sbírky listin, vedené obchodním rejstříkem. To však není pro účely rozhodnutí o žalobcově žádosti o informace rozhodné, neboť zcela postačuje, že informace se vztahuje k působnosti žalovaného ve smyslu ustanovení § 2 odst.1 zákona č. 106/1999 Sb. a žalovaný správní úřad ji má k dispozici. Stejně tak je podle názoru žalobce irelevantní odkaz napadeného rozhodnutí na ustanovení § 11 odst.2 písm.a) zákona č. 106/1999 Sb., neboť povinnost občanského sdružení poskytnout Ministerstvu vnitra své stanovky je výslovně zakotvena návětím ustanovení § 6 odst.2 zákona č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě ze dne 15.7.2008 vyplývá, že žalobce podanou žalobou napadá rozhodnutí ministra vnitra, jímž byl zamítnut rozklad žalobce proti označenému rozhodnutí ministerstva, kterým byla odmítnuta žalobcova žádost o informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím, spočívající v zaslání kopie stanov občanského sdružení Skautský oddíl Fanderlika a sdělení, kdy došlo k poslední změně těchto stanov.

Žalovaný považuje své žalobou napadené rozhodnutí za věcně správné, jeho postup v dané věci byl zcela v souladu s citovaným zákonem i s příslušnými ustanoveními zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a koresponduje rovněž s právním názorem, který Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozsudku ze dne 27.1.2004, č.j. 5 A 158/2001-100.

K uplatněným žalobním námitkám žalovaný dále uvedl, že je sice pravdou, že podle ustanovení § 6 odst.2 zákona o sdružování občanů je občanské sdružení povinno poskytnout Ministerstvu vnitra své stanovky, ale zákon č. 83/1990 Sb. ani jiný obecně závazný právní předpis občanskému sdružení již nestanoví povinnost tyto stanovky poskytnout třetím osobám nebo je mít veřejně přístupné. U takto poskytnutých stanov se jedná o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, když stanovky vypracovala občanské sdružení a byly předány osobou, již zákon neukládá povinnost informaci, respektive stanovky poskytnout, pokud tato osoba nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí. Dikce ustanovení § 11 odst.2 písm.a) zákona č. 106/1999 Sb. o podmínkách neposkytnutí informace byla v tomto případě naplněna a proto žalovaný navrhl, aby Městský soud v Praze žalobu zamítl.

Žalobce využil svého práva a k obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu podal dne 8.8.2009 repliku, v níž opětovně poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.9.2008, č.j. 6 As 52/2007-80, v němž je právní otázka rozhodná v projednávané věci posuzována a je o ní rozhodnuto tak, jak ve své žalobě navrhuje žalobce, tzn. je dovozována povinnost požadovanou informaci žadateli poskytnout.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Ministerstvu vnitra byla dne 27.1.2008 doručena žádost žalobce podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, kterou požádal o zaslání kopie stanov občanského sdružení s názvem Občanské sdružení Skautský oddíl Velená Fanderlika a sdělení, kdy došlo k poslední změně těchto stanov.

O žádosti rozhodlo Ministerstvo vnitra, odbor všeobecné správy, oddělení volební a sdružování, dne 5.12.2008, a to rozhodnutím č.j. MV-90871-2/VS-2008, jímž žádost o poskytnutí požadované kopie stanov občanského sdružení Skautský oddíl Velená Fanderlika odmítlo. Důvodem byla skutečnost, že materiál, který měl být na základě žádosti poskytnut, není veřejně přístupný, jedná se o nedílnou součást spisové dokumentace ve smyslu ustanovení § 17 správního řádu, se kterou se mohou seznamovat pouze účastníci a jejich zástupci či jiné osoby, to vše za dodržení podmínek, stanovených v ustanovení § 38 správního řádu. V případě žalobce nejsou podmínky, požadované výše uvedeným ustanovením správního řádu pro nahlédnutí do spisu jinou osobou, splněny. S ohledem na existenci zvláštní úpravy obsažené ve správním řádu dospěl správní úřad prvního stupně k závěru, že podle ustanovení § 2 odst.3 zákona o svobodném přístupu k informacím se na poskytování informací požadovaných žalobcem tento zákon nevztahuje.

Proti rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informace podal žalobce včasný rozklad, v němž uvedl, že rozhodnutí Ministerstva vnitra považuje za nezákonné vzhledem k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15.9.2008, č.j. 6 As 52/2007-80, v němž byl v obdobné věci shledán názor Ministerstva vnitra nesprávným.

O rozkladu rozhodl ministr vnitra žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 25.3.2009, jímž rozklad zamítl s odůvodněním, že Ministerstvo vnitra nepochybil, když odmítlo žádost odvolatele o poskytnutí kopií stanov občanského sdružení Skautský oddíl Velená Fanderlika a rozhodlo na návrh rozkladové komise ministra vnitra podaný rozklad zamítnout. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že v daném případě je nezbytné zohlednit charakter písemnosti, jejíž kopii od žalobce požadoval. Jedná se o stanov občanského sdružení Skautský oddíl Velená Fanderlika, které je v souladu se zákonem č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů, ve znění pozdějších předpisů, řádně registrováno na Ministerstvu vnitra. Uvedený zákon neukládá ministerstvu jako registračnímu orgánu povinnost vést rejstřík registrovaných sdružení ani období sbírky listin vedené obchodním rejstříkem, která by byla veřejně přístupná a která by každému umožňovala seznámit se s jejím obsahem. Podle ustanovení § 11 odst.2 písm.a) zákona č. 106/1999 Sb. povinný subjekt informací neposkytne, pokud jde o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, již takovouto povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí. Ministr vnitra dospěl k závěru, že v případě žádosti o kopii stanov občanského sdružení se jedná o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, již takovouto povinnost zákon neukládá, neboť stanov byly Ministerstvu vnitra předány občanským sdružením Skautský oddíl Velená Fanderlika, zákon o sdružování občanů ani jiný zákon nestanoví občanskému sdružení povinnost poskytnout informaci o svých stanovách a občanské sdružení nedalo souhlas s poskytnutím této informace. Proto byly splněny podmínky pro neposkytnutí informace podle ustanovení § 11 odst.2 písm.a) zákona o svobodném přístupu k informacím.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním úřadem z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení nepožádal výslovně o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaný správní úřad souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst.1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Předmětem sporu mezi žalobcem a žalovaným správním úřadem bylo řešení otázky, zda právo poskytnout informaci, která spočívá v žádosti o výpis ze správního spisu osobě, která není účastníkem řízení, bylo možné odmítnout s poukazem na speciální právní úpravu ustanovení § 38 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.

Žalovaný správní úřad v odůvodnění rozhodnutí o rozkladu, jímž potvrdil odmítnutí poskytnout požadovanou informaci, i ve vyjádření k podané žalobě vycházel z právního názoru vysloveného

Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 27. 1. 2004, č. j. 5 A 158/2001 - 100, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval mimo jiné vztahem mezi zákonem o svobodném přístupu k informacím a správním řádem, jmenovitě ustanovením tehdy účinného § 23 zákona č. 71/1967 Sb., jež bylo s účinností od 1.1.2006 nahrazeno ustanovením § 38 zákona č. 500/2004 Sb. Dospěl přitom k závěru, že „ustanovení § 23 správního řádu o nahlížení do spisu bezesporu slouží k získání informací o správním spisu či jeho části pro účastníky řízení, jejich zástupce, či pro jiné osoby. Ačkolí (jak je to obvyklé) správní řád má povahu obecného právního předpisu ve vztahu ke zvláštním předpisům upravujícím správní řízení, pokud se týká § 23 správního řádu, je ve vztahu k zákonu č. 106/1999 Sb. naopak ustanovením zvláštním. V případech, na které se vztahuje § 23 správního řádu nelze tedy aplikovat zákon o svobodném přístupu k informacím.“

Především je nutno uvést, že citovaným rozsudkem ve věci sp. zn. 5 A 158/2001 došlo ke zrušení rozhodnutí správního orgánu pro nepřezkoumatelnost, přičemž bylo dále poukázáno na to, že žalobcova žádost ve věci byla formulována značně všeobecně (poskytnutí informací týkajících se postupu ministerstva ve správním řízení), takže žalovaný měl především vyzvat žalobce k upřesnění této žádosti. Poté měl posoudit, zda se jedná o žádost podle zákona o svobodném přístupu k informacím a zda takovéto žádosti lze vyhovět (např. v případě žádosti o poskytnutí informací obecnějšího charakteru, byť i zjmenovitě označených správních řízení, o lhůtách vyřízení, v kolika případech bylo žádostem vyhověno apod.), či zda žádost měla být podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím zamítnuta s tím, že se na daný případ vztahuje jiné zákonné ustanovení (ustanovení jiného právního předpisu), anebo zda měl být učiněn závěr, že se (se zřetelem na obsah žádosti) o žádost ve smyslu § 13 zákona o svobodném přístupu k informacím vůbec nejedná. Uvedený právní názor je podle názoru Nejvyššího správního soudu nutno proto vykládat tak, že postup podle ustanovení § 38 správního řádu o nahlížení do spisů připadá v úvahu právě jen v těch případech, kdy žadatel skutečně požaduje získání informací prostřednictvím nahlížení do spisu ve smyslu uvedeného zákonného ustanovení. Pokud však takovýto postup nevolí a výslovně se – tak jako v projednávané věci - dovolává postupu podle zákona o svobodném přístupu k informacím, není důvod jeho žádost odmítnout s poukazem na speciální právní úpravu uvedenou v ustanovení § 38 správního řádu.

V daném případě se žalobce domáhá poskytnutí informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím, mělo tedy být o jeho žádosti rozhodováno podle uvedeného zákona, byť se jednalo o poskytnutí informací ze správního spisu, a nebylo možné jeho žádost odmítnout s poukazem na speciální právní úpravu ustanovení § 38 správního řádu.

Žalovaný tak měl posoudit, zda se žalobce domáhal poskytnutí takových informací, které jako povinný subjekt je či není ve smyslu příslušných ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím povinen poskytnout. V daném případě takové posouzení ministr v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí o rozkladu provedl, když dospěl k závěru, že v daném případě jsou splněny podmínky pro neposkytnutí informace podle ustanovení § 11 odstavec 2 písmene a/ zákona o svobodném přístupu k informacím.

Podle tohoto právního ustanovení povinný subjekt informaci neposkytne, pokud jde o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, jíž takovouto povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí.

Ministr vnitra dospěl k závěru, že v případě žádosti o kopie stanov občanského sdružení se jedná o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků a tato informace byla povinnému subjektu poskytnuta (předána) osobou, již takovou povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí. Tento závěr učinil ministr ze skutkového zjištění, že stanovy byly ministerstvu předány přímo občanským sdružením Skautský oddíl Velená Fanderlika, které nedalo žalovanému a z hlediska zákona o svobodném přístupu k informacím povinnému subjektu souhlas s poskytnutím této informace třetí osobě. Zákon č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů, ani jiný právní předpis obecné závaznosti nestanoví občanskému sdružení povinnost poskytnout informace o svých stanovách.

Městský soud v Praze po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná v té části, v níž žalobce namítal, že právní názor žalovaného správního úřadu o tom, že v daném případě brání poskytnutí požadované informace ustanovení § 11 odst.2 písmeno a/ zákona o svobodném přístupu k informacím, není správný. Lze přisvědčit žalobci, pokud v podané žalobě argumentuje tím, že povinnost občanského sdružení poskytnout ministerstvu vnitra své stanovy je výslovně upravena zákonem o sdružování občanů.

Při výkladu ustanovení § 11 odstavec 2 písmeno a/ zákona o svobodném přístupu k informacím vycházel Městský soud v Praze z odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26.4.2007, č.j. 6 As 15/2006 – 113, dostupného na www.nssoud.cz, s nímž se zcela ztotožnil a v němž soud vyjádřil, že ustanovení § 11 odst.2 písm.a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, stanoví, že povinný subjekt neposkytne informaci, která byla předána osobou, již takovouto povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí. Zmíněnou povinností dotčené osoby uloženou zákonem je nutno chápat povinnost předat informace povinnému subjektu podle zvláštního zákona, nikoliv povinnost poskytovat informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.

Nejvyšší správní soud tedy dovedl, že ustanovení § 11 odstavec 2 písmeno a/ zákona č. 106/1999 Sb. je nutno vykládat tak, že toto ustanovení se vztahuje jen na případy, kdy třetí osoba předloží určité informace (doklady) dobrovolně, aniž jí zvláštní právní předpis stanoví povinnost takové doklady předložit.

Jde-li však o případ, kdy zvláštní zákon třetímu subjektu, který nemá postavení povinné osoby ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím, stanoví povinnost správnímu orgánu v postavení povinného subjektu určité informace (doklady) poskytnout, pak nelze odmítnout podání informace s odkazem na ustanovení § 11 odstavec 2 zákona o svobodném přístupu k informacím.

V daném případě je zřejmé, že zvláštní zákon stanoví povinnost přípravnému výboru občanského sdružení doložit mimo jiné i stanovy občanského sdružení.

Podle ustanovení § 6 odstavec 2 zákona č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů, ve znění pozdějších předpisů, mohou návrh na registraci sdružení podávat nejméně tři občané, z nichž alespoň jeden musí být starší osmnácti let (přípravný výbor). Návrh podepíše členové přípravného výboru a uvedou svoje jména a příjmení, data narození a bydliště. Dále uvedou, kdo z členů starších osmnácti let je zmocněncem oprávněným jednat jejich jménem a k návrhu připojí stanovy ve dvojím vyhotovení, v nichž musí být uvedeny název sdružení, sídlo, cíl jeho činnosti, orgány sdružení, způsob jejich ustavování, určení orgánů a funkcionářů oprávněných jednat jménem sdružení, ustanovení o organizačních jednotkách, pokud budou

zřízeny a pokud budou jednat svým jménem a zásady hospodaření.

V daném případě tedy není splněn předpoklad pro odmítnutí poskytnutí požadovaných informací tak, jak jej formuluje zákon o svobodném přístupu k informacím v ustanovení § 11 odst.2 písmenu a/, když informace o stanovách občanského sdružení byla povinnému subjektu předána členem přípravného výboru sdružení, neboť je jednou z obligatorních náležitostí, které zákon o sdružování občanů formuluje pro úspěšnou registraci občanského sdružení.

Na základě všech shora uvedených důvodů soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil podle ustanovení § 78 odstavec 1 s.ř.s. pro nezákonnost. Vzhledem ke zvláštní právní úpravě výroku rozhodnutí soudu ve věcech žalob proti rozhodnutí o neposkytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb. soud nevyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému (ustanovení § 78 odst.4 s.ř.s.), ale s ohledem na znění ustanovení § 16 odstavec 4 zákona o svobodném přístupu k informacím soud poté, co přezkoumal, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti a shledal, že nejsou žádné důvody pro odmítnutí žádosti, zrušil rozhodnutí o rozkladu a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídil požadované informace poskytnout, k čemuž žalovanému správnímu úřadu určil přiměřenou lhůtu. Správní orgány jsou právním názorem, vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku v dalším řízení vázány (ustanovení § 78 odst.5 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst.1 s.ř.s. Žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci žalobcem zaplacený soudní poplatek z podané žaloby v částce 2.000,-Kč a dále odměna právního zástupce žalobce Mgr.Petra Kočího, advokáta, a jeho hotové výdaje. Výše mimosmluvní odměny je v daném případě tvořena náklady právního zastoupení za dva úkony právní služby po 2.100,-Kč (převzetí zastoupení, podání žaloby) podle ustanovení § 7, § 9 a § 11 odst.1 vyhlášky č.177/1996 Sb., advokátního tarifu ve znění pozdějších předpisů a dvakrát režijní paušál po 300,-Kč za náhradu hotových výdajů zástupce žalobce podle ustanovení § 13 odst.3 advokátního tarifu. Dále byla právnímu zástupci žalobce jako plátcí daně z přidané hodnoty přiznána 19% DPH z částky 4.800,- Kč, která v daném případě činí podle ustanovení § 37 písmene a/ a § 47 odst.3 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty částku 912,- Kč.. Celková výše nákladů řízení žalobce tak v této právní věci činí 7.712,-Kč.

P o u ě n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a následujících s.ř.s. u Městského soudu v Praze kasační stížnost, a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu. Podle ustanovení § 105 odst.2 s.ř.s. stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem ; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 21.ledna 2010

JUDr. Miroslava H r e h o r o v á ,v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová

MVCRP006UWD2

7 Ca 274/2008-97

Jan. ... 29. 4. 05

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK

MINISTERSTVO VNITRA ČR oblast právní	
Datum:	26-05-2009
O. j.:	MV-84006-9/P-2009
Počet listů:	2
Přílohy:	8

29. 4. 05

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Sabola a soudců Mgr. Jaromíra Sklenáře a Mgr. Kamila Tojnera ve věci žalobce: **[redacted]** žalobce: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o přezkoumání rozhodnutí orgánu veřejné správy, k žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 11.10.2005, č.j. VS-296/RK/3-2004,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 11.10.2005, č.j. VS-296/RK/3-2004 se **z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 10.712,- Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce napadl žalobou shora uvedené správní rozhodnutí, kterým byl zamítnut jeho rozklad a potvrzeno rozhodnutí ministerstva vnitra ze dne 20.7.2004, č.j. VS-5219/SDR/1-2004. Ve správním řízení žalobci nebyly poskytnuty fotokopie ze správního spisu podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen "zákon o informacích").

Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu a domáhal se vyslovení jeho nicotnosti, eventuálně jeho zrušení a vrácení žalovanému k dalšímu řízení. K tvrzené nicotnosti správního rozhodnutí žalobce uvedl, že rozhodnutí není opatřeno podpisem oprávněné osoby, neboť je opatřeno otiskem razítka s podpisem JUDr. Stanislava Grosse, a nikoliv ministra vnitra Mgr. Františka Bublana. Věcně žalobce s odepřením informace nesouhlasil, přičemž odkázal na předchozí spor u zdejšího soudu sp.zn. 7 Ca 180/2004.

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhol jeho zamítnutí. Napadené správní rozhodnutí je opatřeno podpisem Mgr. Františka Bublana. Požadované informace nejsou veřejně přístupnými údaji, ale součástí spisu vedeného ve správním řízení, proto je nutné aplikovat nikoliv obecnou úpravu zákona o informacích, ale § 23 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů.

K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku, v níž setrval na svém procesním návrhu. Žalovaným citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.1.2004, č.j. 5 A 158/2001-100, podporuje důvodnost podané žaloby po věcné stránce. Při použití obecného a zvláštního předpisu odkázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 18.12.2002, sp.zn. III. ÚS 156/02, přičemž poukázal i na rozsudky Krajského soudu v Ostravě ze dne 24.5.2002, sp.zn. 22 Ca 401/2001, ze dne 26.11.2003, sp.zn. 22 Ca 358/2002, ze dne 9.4.2001, sp.zn. 22 Ca 551/2000, a ze dne 5.2.2001, sp.zn. 22 Ca 248/2000, i na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 21.5.2002, sp.zn. 44 Ca 34/2002. Z nejnovější judikatury upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.7.2005, č.j. 5 As 7/2004-53.

Při ústním jednání účastníci setrvali na svých procesních návrzích.

Napadené správní rozhodnutí bylo vydáno Mgr. Františkem Bublana jako ministrem vnitra. Ve správním spisu je založeno toto rozhodnutí s otiskem úředního razítka a podpisem. V odůvodnění tohoto rozhodnutí je mj. uvedeno, že žádosti o poskytnutí informace není možné vyhovět. Ve správním řízení byly žalobci poskytnuty informace o datu provedení registrace občanského sdružení, cíl jeho činnosti a datum zániku občanského sdružení. Poskytnutí informací jiných (kopie žádosti o registraci, kopie žádosti o výmaz z evidence a kopie všech stanov občanského sdružení) není možné s ohledem na § 23 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, neboť takové informace nejsou pouze obecného charakteru.

Při ústním jednání soud provedl důkaz několika pověřeními Mgr. Stanislava Grosse a Mgr. Františka Bublana, aby porovnal podpisy těchto osob. Z těchto důkazů vyplynulo, že podpis na napadeném správním rozhodnutí je beze vší rozumné pochybnosti podpisem Mgr. Františka Bublana.

Soud o žalobě rozhodl rozsudkem ze dne 28.3.2007, č.j. 7 Ca 240/2005-45, kterým žalobu zamítl a o nákladech řízení rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Soud v odůvodnění svého rozhodnutí vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu publikovaného pod č. 204/2004 Sb. NSS, který se zásadní otázkou řízení (tj. vztahem mezi správním řádem a zákonem o informacích) zabýval a dospěl k závěru, že správní řád má sice povahu obecného právního předpisu ve vztahu ke zvláštním předpisům upravujícím správní řízení; pokud se však týká § 23 správního řádu (poskytování údajů ze správního spisu) je ve vztahu k zákonu č. 106/1999 Sb. (poskytování informací vůbec) naopak ustanovením zvláštním. V případech na které se vztahuje § 23 správního řádu nelze tedy aplikovat zákon č. 106/1999 Sb. Ustanovení § 23 správního řádu o nahlížení do spisů totiž bezesporu slouží k získání informací o správním spisu či jeho části pro účastníky řízením, jejich zástupce, jakož i pro jiné osoby. Soud hodnocení uzavřel s tím, že tímto postupem ještě není věcně odmítnuto právo na výpis ze spisu, žadateli je pouze naznačeno, jakým postupem a podle jakého předpisu má postupovat. Pokud se jednalo o tvrzené formální nedostatky rozhodnutí, soud se neztotožnil s tvrzením, že se jedná o rozhodnutí nicotné (opřel se přitom mimo jiné o rozsudek

161

Nejvyššího správního soudu č.j. 3 Azs 277/2004-70), a při jednání prostřednictvím předložených podpisů ověřil pravost podpisu ministra Bublana.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační stížnost, o které rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 15.9.2008, č.j. 6 As 52/2007-80, kterým rozsudek Městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval otázkou formálních nedostatků rozhodnutí a dospěl k závěru, že námitka není důvodná a judikatura citovaná městským soudem je pro daný případ přílehlavá - byť by i existovala drobná odchylka mezi oběma případy (spočívající v tom, že v projednávaném případě není správní rozhodnutí opatřeno žádným podpisem, zatímco v citované judikatuře bylo rozhodnutí podepsáno alespoň v doložce "za správnost").

Nejvyšší správní soud ke vztahu mezi zákonem o informacích a správním řádem konstatoval, že neshledal důvod odchýlit se od právního názoru citovaného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27.1.2004, č.j. 5 A 158/2001-100, nelze však přisvědčit městskému soudu (jakož i žalovanému) a jeho závěrům, které z tohoto rozhodnutí vyvozuje. Především nutno uvést, že citovaným rozsudkem ve věci sp.zn. 5 A 158/2001 došlo ke zrušení rozhodnutí správního orgánu pro nepřezkoumatelnost, přičemž bylo dále poukázáno na to, že žalobcova žádost ve věci byla formulována značně všeobecně (poskytnutí informací týkajících se postupu ministerstva ve správním řízení ...), takže žalovaný měl především vyzvat žalobce k upřesnění této žádosti. Poté měl posoudit, zda se jedná o žádost podle zákona o informacích a zda takovéto žádosti lze vyhovět (např. v případě žádosti o poskytnutí informací obecnějšího charakteru, byť i z jmenovitě označených správních řízení, o lhůtách vyřízení, v kolika případech bylo žádostem vyhověno apod.), či zda žádost měla být podle § 15 odst. 1 zákona o informacích zamítnuta s tím, že se na daný případ vztahuje jiné zákonné ustanovení (ustanovení jiného právního předpisu), anebo zda měl být učiněn závěr, že se (se zřetelem na obsah žádosti) o žádost ve smyslu § 13 zákona o informacích vůbec nejedná. Uvedený právní názor podle názoru Nejvyššího správního soudu nutno proto vykládat tak, že postup podle § 23 správního řádu o nahlížení do spisů připadá v úvahu v těch případech, kdy žadatel skutečně požaduje získání informací prostřednictvím nahlížení do spisu ve smyslu uvedeného zákonného ustanovení. Pokud však takovýto postup nevolí a výslovně se dovolává postupu podle zákona o svobodném přístupu k informacím, není důvod jeho žádost odmítnout s poukazem na speciální právní úpravu uvedenou v § 23 odst. 2 správního řádu. Proto Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou.

Podle § 110 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen "s.ř.s."), zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. Městský soud v Praze proto opětovně přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, v souladu s ustanovením § 110 odst. 3 s.ř.s. vycházel z právního názoru Nejvyššího správního soudu, jímž je vázán, a dospěl k závěru, že podaná žaloba je důvodná.

Jak již konstatoval Nejvyšší správní soud, v daném případě se žalobce domáhá poskytnutí informací podle zákona o informacích, mělo tedy být o jeho žádosti rozhodováno podle uvedeného zákona, byť se jednalo o poskytnutí informací ze správního spisu, a nebylo možné jeho žádost odmítnout s poukazem na speciální právní úpravu tehdy účinného § 23 správního řádu. Žalovaný měl pouze posoudit, zda se žalobce domáhal poskytnutí takových informací, které povinný subjekt není ve smyslu příslušných ustanovení zákona o informacích povinen poskytnout.

Vzhledem k tomu, že žalovaný v posuzovaném případě naznačeným způsobem nepostupoval – žalobcovu žádost neposuzoval podle zákona o informacích, soudu nezbylo než napadené rozhodnutí zrušit pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. v dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení odůvodňuje § 110 odst. 2 věta první s.ř.s., podle kterého, zrušil-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátil-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti, ve spojení s § 60 odst. 1 s.ř.s.

Žalobce byl ve sporu plně úspěšný, proto mu soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které v řízení před Městským soudem v Praze tvoří náklady na zaplacení soudního poplatku ve výši 2.000,- Kč, v řízení o kasační stížnosti jde o náklady na zaplacení soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč a náklady právního zastoupení za 2 úkony právní služby ve výši 2.100,- Kč (příprava a převzetí věci a sepsání kasační stížnosti) a dvakrát paušální částka po 300,- Kč podle § 7 bod 5, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném od 1.9.2006, a dále DPH z částky 4.800,- Kč, tj. 912,- Kč, celkem tedy ve výši 10.712,- Kč.

P o u ě n í: Proti rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek stanovených v § 102 a násl. s.ř.s., ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Městského soudu v Praze. Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

Podle § 104 odstavec 3 písmen. a) s.ř.s. je kasační stížnost nepřijatelná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Praze dne 27. února 2009

Mgr. Aleš Sabol, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Z. Fischerová

